

ПРЕС КЛИПИНГ

9. март 2020.

НАСЛОВИ

Брнабић: Борба за равноправност не престаје (стр.3)

Да ли српске МАШИНОВОЂЕ "хватају воз" за НЕМАЧКУ (стр.4)

ЗБОГ ПРЕВРЕМЕНЕ ПЕНЗИЈЕ "ДОЖИВОТНА КАЗНА" Пенали трајни чак и ако се пензионер поново запосли (стр.4)

"ЛАВИНА ОДЛАЗАКА ЈЕ ПОКРЕНУТА, МОРАМО ДА ЈЕ

ЗАУСТАВИМО" Даница Грујичић за "Блиц": Струка да буде испред политике, држава да награди ЗНАЊЕ И СТРУЧНОСТ (стр.6)

Мање плаћене, теже напредују, када се запошљавају питају их

"ПЛАНИРАТЕ ЛИ ДЕЦУ": Колико су жене у СРБИЈИ ЗАИСТА

РАВНОПРАВНЕ са мушкарцима (стр.7)

ГРАЂАНИ БиХ НА МУКАМА Цене основних животних намирница

ИДУ ГОРЕ, а новчаници СВЕ ТАЊИ (стр.11)

Брнабић: Борба за равноправност не престаје

Извор: Танјуг

Премијерка је овом приликом говорила о непрестаној борби за равноправност, као и великом доприносу жена у друштву

ПОВОДОМ међународног празника, Дана жена, у музеју књиге "Адлигат" отворен је Салон нобеловки уз присуство председнице Владе Ана Брнабић, амбасадора земаља добитница, поверница за заштиту равноправности Бранкица Јанковић и сефа Делегације Европске уније у Србији Сема Фабриција.

Брнабић је овом приликом говорила о непрестаној борби за равноправност, као и великом доприносу жена у друштву.

"Борба за равноправност не престаје и можемо рећи да смо далеко догурали, али и да је много борбе пред нама. Данас смо изабрали тему која на својеврстан начин то и показује. Не само тема женског стваралаштва, него и тема Нобелове награде", казала је председница Владе. Она је истакла да је Нобелова награда показатељ тога колико су жене у свету још увек у подређеном положају и указала на чињеницу да је свега 15 добитница овог признања. "Од шведске књижевнице Селме Лагерлоф, прве нобеловке прошло је 110 година, а од тада до сада добило их је само 15. Охрабрујуће је да се број повећава последњих 30 година", казала је Брнабић.

Нобелову награду за физику, како је додала, пре две године је након 55 година додељено тек трећој научници, а актуелна нобеловка за економију је друга жена до сада. "Једина област у којој је већи број жена у односу на књижевност је Нобелова награда за мир, што говори колико жене имају да дају разума и памети овом свету", истакла је председница Владе.

С обзиром да Србија још увек нема нобеловку за књижевност, Брнабић је издвојила неколико жена које су у Србији женама "показале правац и утрле пут за родну равноправност."

Подсетивши на богату и бурну историју прве жене архитекте Јелисавете Начић, она је казала да је њен необичан живот увек био вођен личним уверењима и слободи без страха.

"Одважна и неустрашива жена је инспирисала многе друге да се баве професијама које су биле резервисане до тада за мушкарце, али и да пре свега живе слободно и раде оно што воле", казала је и поменула и Катарину Ивановић, прву сликарку и академика, Марију Магу Магазиновић, модерну балерину и новинарку, Драгу Љочић, прву жену лекара, Милену Марић Ајнштајн, научницу, Милунку Савић, хероину ратницу и многе друге.

Поверница за заштиту равноправности Бранкица Јанковић истакла је да су Салон нобеловки направили са жељом да представе јединствену поставку која се састоји од типичних столица држава из којих Нобеловке долазе и њихових књига, фотографија, и уз неке од њих одређених вредних докумената и артефаката које су амбасадори донели из својих земаља.

"Имамо изложених осам столица за осам нобеловки, а жеља нам је да у наредном периоду израдимо и свих 15. Симболично смо оставили и једну празну како бисмо призвали ускоро Нобеловку из Србије", казала је Јанковић.

Она је указала на то да би требало да је борба за равноправност у 21. веку иза нас и да су се жене избориле за сва права, али нажалост, како је истакла, не може да се не примети да се суочавамо

са репатријархализацијом и продубљивањем предсрасуда и стереотипа према женама, а да су неки токови још јачи.

"Без обзира што смо се у Србији избориле да смо једнаке пред законом, и још много тога, нажалост остала је неравноправност у култури и уметности. Женско стваралаштво је много веће него што имамо прилике да видимо, често је непризнато и запостављено", казала је повереница.

Јанковић је додала да су нобеловке знале да се боре и да се свака на свој начин и борила за достојанство и истинску равноправност и једнакост, оствивиши нама залог да и ми идемо њиховим стопама за боји свет у којем сви имају иста права.

Седам нобеловки представили су амбасадори држава у којима су оне живеле и радиле: Јан Лундин (Шведска), Арне Санес Бјорнстант (Норвешка), Ентони Годфри (САД), Кети Чаба (Канада), Томас Шиб (Немачке) и заменице амбасадора Аустрије и Велике Британије.

Сви су се сложили да светска књижевност не би била иста без жена као што су Сигрид Ундсет, Пеарл С. Буцк, Неллу Саџс, Тони Моррисон, Елфриеде Јелинек, Дорис Лешинг, Херта Муллер, Алице Мунро и поменути прве жене добитнице Нобелове награде за књижевност Селме Лагерлоф.

Да ли српске МАШИНОВОЋЕ "хватају воз" за НЕМАЧКУ

Аутор:Т.К.

После медицинских, машинских и грађевинских радника, пут Немачке кренуле су и машиновође. Тај кадар редовно се школује у свега две школе које годинама не успевају да попуне сва слободна места. Интересовање за смер техничар вуче успела је да повећа једино средња школа у Београду, захваљујући сарадњи са немачком компанијом која машиновођама отвара немачко тржиште.

ЗБОГ ПРЕВРЕМЕНЕ ПЕНЗИЈЕ "ДОЖИВОТНА КАЗНА" Пенали трајни чак и ако се пензионер поново запосли

Аутор:Т.К.

Они који су морали у превремену старосну пензију пре 65. године живота плаћаће доживотно казне од 0,35 одсто месечно, без обзира на то што су се поново запослили или су сами себи наставили да уплаћују стаж.

Младеновчанин, пензионер који је с 61 годином старости и 41 годином радног стажа морао у превремену старосну пензију јер је проглашен технолошким вишком, није могао да претпостави да то што се поново запослио и радио до 65. године ни на који начин не утиче на укидање казних пенала. Рачунао је да ће, ако пожури с проналаском новог посла и настави да ради још четири године, испунити оба услова за пензију, те да ће му се пенали, који износе 0,34 одсто месечно, укинути, пише [Политика](#).

Чак је сам себи од отпремнине коју је добио уз отказ уплатио годину стажа јер је чекао да га нови послодавац пријави, па није хтео да има рупу у стажу. Али се није, каже, распитао да ли и под којим условима неко може да буде ослобођен плаћања ових казни. Радио је 41 годину као

машин-бравар, наставио је да ради код приватника коме је био потребан добар мајстор. Нови газда је уплаћивао редовно доприносе и здравствено, али сада све то нема везе, јер казна остаје. Закон о пензијском и инвалидском осигурању није на страни овог пензионера, јер онај ко једном оде у превремену старосну пензију остаје превремени старосни пензионер док је жив. Дакле, он не може ни на који начин да докупи стаж до предвиђених 65 година за пуну старосну пензију и рачуна с тим да ће му се пенали укинути. Напротив, они су трајни. Законодавац је предвидео и то да се пензионеру, чак и у случају да сам себи настави да уплаћује стаж до 65. године живота, од те суме одбијају пенали по првобитном решењу, јер је он у пензијском фонду регистрован као превремени старосни пензионер.

Једини начин да се избегне ова казна јесте да се не подноси захтев за пензију у случају да запослени пре 65. године остане без посла. Или да се пријави на биро рада или да настави да ради до пуне старосне пензије, то јест до 65. године, када ће предати захтев за пензију и неће плаћати пенале.

Полемика око укидања ових пенала дуго је вођена између представника мисије Међународног монетарног фонда и Фискалног савета, с једне стране, и Савеза самосталних синдиката Србије (СССС), који су укидање пенала први и предложили, с друге. Током последњег сусрета с ММФ-ом од прошле недеље ово питање није било на дневном раду, али је извесно да СССС неће одустати од тога да поново иницира питање укидање ових казни после 65. године старости. Љубисав Орбовић, председник СССС, каже да се спрема још једна иницијатива председнику државе Александру Вучићу како би се размотрило ово питање управо због оног броја радника који су у пензију морали пре времена, и то не својом вољом и који су због тога неправедно кажњени.

То ће бити још један покушај да се у овом правцу нешто уради, али како ствари сада стоје, "мрка капа", искрен је Орбовић. Он додаје да су пенали незаконити, то јест да се на основу њих годишње узимају две пензије осигураницима, због чега они треба да буду укинута када се наврши граница за пензију.

У Фискалном савету сматрају да су пенали неопходни за нормално функционисање пензионерског система како цену тога не би плаћали запослени и пензионери замрзавањем пензија и продужењем радног стажа. Превремени одлазак у пензију подразумева, по њима, пре свега дужи период примања пензија, па су пенали једино правично решење.

Као главни аргумент зашто држава не помишља да се пензионери ослободе ових казни јесте што би се уместо садашњих 350 милиона динара, колико коштају превремено пензионисани грађани, уколико би држава одлучила да укине казне, трошак могао да буде већи од 545 милиона динара. Као други аргумент против укидања пенала наводи и да су они који су отишли у превремену старосну пензију против своје воље добили отпремнине када су одлазили из фирме.

Према незваничним подацима, у Србији има између 43.000 и 44.000 превремених старосних пензионера.

"ЛАВИНА ОДЛАЗАКА ЈЕ ПОКРЕНУТА, МОРАМО ДА ЈЕ ЗАУСТАВИМО" Даница Грујичић за "Блиц": Струка да буде испред политике, држава да награди ЗНАЊЕ И СТРУЧНОСТ

Аутор: Андриана Ранковић

- Држава мора да награди знање и стручност. Истина је да се плате повећавају у здравству, али је то недовољно да би људи добили мотивацију да остану. Струка мора бити испред политике, добре плате за оне који раде, али и казне за нераднике - каже за "Блиц" проф. др Даница Грујичић.

Нешто мање од годину дана је прошло од када сте на челу Института за онкологију, како бисте оценили тај период? Јесте ли задовољни учињеним?

- Када човек почиње да размишља о томе шта је он лично учинио, мора имати у виду да ништа не почиње и не завршава се са нама. Последњих година је пуно учињено како би се обезбедила савремена терапија, пре свега набавком четири нова линеарна акцелератора, доградња новог здања, одржавање постојеће дијагностичке опреме, увођење нових лекова. Од мог доласка као руководиоца у Институт покренуте су многе ствари, али оне су само наставак онога што је већ учињено. Наш циљ је да ниједан пацијент не чека на лечење, прегледе, дијагностику. Хирурзи су се организовали да пацијенти не чекају на операцију дуже од пар седмица. Захваљујући њима, од данас за сутра је могуће заказати преглед у Институту преко изабраног лекара у дому здравља. Поново је покренута дневна болница хирургије, значајна за брзо оперативно лечење посебно жена са карциномом дојке.

Рад радиотерапијског тима у три смене је у Институту већ традиција, машине за зрачење се укључују ујутро, а искључују ујутро наредног дана. Служба медијалне онкологије такође има велики притисак болесника који свакодневно долазе да приме системску терапију, њихово одељење је једна проточна фабричка линија у којој посебно значајну улогу имају медицинске сестре, које поред лекара који ординирају терапију имају задатак да ту терапију прецизно дају и охрабре болеснике. Педијатријска служба ИОРС-а збрињава сву децу на територији Србије који се лече због солидних малигних тумора. Доласком новог руководиоца је побољшана организација и сада радимо на формирању дневне болнице. Служба дијагностике је повећала дневни број прегледа колико је могла јер су и мамографи и апарати за ултразвук прилично стари. Служба патологије има изузетно велики значај, када терапија практично зависи од генетске анализе тумора и на нашим колегама је огромна одговорност прецизне дијагностике. Нажалост, тренутне могућности су још увек такве да не можете почети терапију оног тренутка када вам је дијагностикована болест.

Докле се стигло са новом зградом?

- Тек смо на почетку. Потребно је дефинисати локацију, размислити какво здање треба направити јер нова зграда мора бити таква да буде довољна за 200, а не 10 наредних година. Морамо направити перфектан пројекат и то у наредних неколико година, а не да доживимо још једну педесетогодишњу градњу као што је доскора био случај са новом зградом КЦС. Много значи што су држава и Министарство здравља разумели потребу за новом зградом и што су спремни да подрже пројекат. Искрено, када видим шта је у последњих годину дана урађено у Клиничком центру, апсолутно верујем да се тако исто може направити и нова зграда ИОРС-а. Оно што највише кочи, јесте администрација и закуцане урбанистичке одлуке од пре више од 60 година. С обзиром на то да више немате породицу у Србији која у свом ширем кругу нема неког оболелог од малигне болести, очекујем мобилизацију и пуно разумевање свих структура које ће бити одговорне за изградњу новог здања Института.

И не заборавите, можете имати машина и зграда колико хоћете, ако немате образоване људе који ће радити, онда је посао узалуд.

Бољка нашег друштва су одласци лекара. Како можемо да их задржимо?

- То је тренд који се дешава у целом свету, код нас одлазе у Немачку или неке друге земље Западне Европе, оданде одлазе у Енглеску, а из Енглеске у Америку. Направљена је атмосфера свуда у свету да је новац најважнији, да он значи стандард и квалитет живота. За стандард могу да се сложим, а за квалитет, то остављам нашим људима који су у дијаспори да сами процене какав живот воде. Оно што држава мора да уради јесте да награди знање и стручност. Истина је да се плате повећавају у здравству, али је то недовољно да би људи добили мотивацију да остану. Друга ствар је што морате улагати у младе и дати могућност да раде у одличним условима. Ако један млад човек мора да волонтира неколико година, па и када се запосли да из различитих разлога не напредује, а у некој другој земљи добије све могуће услове, логично је да ће пожелети да оде. Србија мора да одлучи или ће плаћати стручне људе или ће носачи фасцикла убудуће оперисати или радити било који стручни посао. Ту мислим од водоинсталатера до хирурга.

Када су лекари у питању, велики значај има и однос нас старијих према њима. Ако је шеф дошао на позицију не због знања већ због партијске припадности, млади људи то препознају и неће да трпе незналице.

Такође, имате родитеље који су разочарани ситуацијом у друштву и који васпитавају децу да ће им у другој земљи бити боље и онда је логично да млади одлазе. Лавина је покренута, морамо је сви заједнички зауставити. Струка испред политике, плате за људе који раде, казне за нераднике (што је данас према постојећим законима о раду немогуће). Сведок сам сада, као руководиоца, да су ми везане руке када треба да наградим радника, а нерадницима дефинитивно не могу ништа. То код свих нас, а посебно код младих људи, оставља горак укус у устима.

Да ли вас ваши студенти некада питају да ли треба да иду у иностранство и шта им саветујете?

- Да, нажалост то је учестала појава. Мислим да родитељи који усмеравају децу ка иностранству нису свесни чињенице колико ће им бити тешко да са том истом децом и унуцима комуницирају преко компјутера. Али, у тренутку када своје незадовољство компензују васпитавајући децу да отаџбина није важна о томе не размишљају.

Са друге стране, млади неће да поштују лажне ауторитете и да гледају неправду и осећају се принуђеним да оду, наивно верујући да тамо где иду тога нема. Немам права да их наговорим на било шта, разумем зашто желе да оду, али се борим да сваког од њих задржим. Некада успем, некада не, али морамо да урадимо све да остану. Увек им наводим пример највећег броја лекара моје генерације. Ми смо имали одличне плате 1991. (лично ја око 3.500 долара иако сам била млад лекар). А онда је дошла 1992. и плата је била пар долара или пар марака за месец дана рада у немогућим условима. Нисмо отишли јер ово је наша земља и дужни смо да радимо на њеном развоју и да будемо бољи од нас самих, а и од других.

Мање плаћене, теже напредују, када се запошљавају питају их "ПЛАНИРАТЕ ЛИ ДЕЦУ": Колико су жене у СРБИЈИ ЗАИСТА РАВНОПРАВНЕ са мушкарцима

Аутор: Андриана Ранковић

Жене данас могу да гласају, да поседују некретнине, да бирају за кога ће се удати, да ли ће имати децу. У начелу, жене су данас формално равноправне са мушкарцима. У животу је то, међутим, другачије.

Осмог марта далеке 1857. године у штрајк су ступиле раднице фабрике текстила у Њујорку захтевајући боље услове рада за све жене. Полиција их је растерала, али су два месеца касније ове храбре жене основале синдикат, те су протести осмог марта постали традиција.

Пола века, тачније 53 године касније, на иницијативу Кларе Цеткин, вође немачких социјалиста и женског радничког покрета, да се уведе дан вечног сећања на демонстрације америчких радница у Чикагу 1909. и њујоршки марш више од 15.000 жена које су тражиле краће радно време, право гласа и боље плате, установљен је Међународни дан жена.

У патријархалној Србији, овај празник први пут је прослављен у Београду 1914. године у тадашњем Народном дому.

С временом и генерацијама које су се смењивале, Дан жена као празник правде и једнаких шанси за жене и мушкарце, као такав, остао је негде у страницама историје. Данас се Осми март уско везује за унапред резервисане романтичне вечере, викенде, листе и листе термина код фризера, маникира, козметичара.

Данашње жене Осми март гледају као на једнодневну шансу да не морају да кувају, да могу да оду и направе фризуру, задовољне јер су из државне фирме изашле три сата раније јер шефови “разумеју да је данас њихов дан”. Век касније од оштре борбе жена које нису желеле да ћуте, жене данас често ћуте. Срећне јер “неко нема ни тај један дан”.

- Појам равноправности истиче у први план појам права. Као такав не препознаје одговорност бар у експлицитној форми. Равноправност мушкараца и жена стигла је тамо одакле је и почела да буде проблематизована и третирана као социјални проблем. У контексту породичног живота као окосница примарне породице жена је била, јесте и биће врат који покреће главу у циљаном правцу - функционисање породице. Жена самим тим што рађа потомство, доноси на свет нови живот јесте стожер породичне структуре и динамике: све то у садејству са изабраним партнером. Ниједно новопрокламовано право не може да минимизује доминантну улогу мајке у психофизичком развоју детета - каже за “Блиц” др Весна Томић, социјални психолог.

Има још много простора за напредак

На папиру, на пољу равноправности направљени су огромни кораци - жене могу да гласају, поседују некретнине, да бирају за кога ће се удати, да ли ће се удати, да ли ће имати децу.

- Сходно томе, сматрам да постоји зверски напредак што се равноправности тиче, али опет, мислим да, иако могу више него раније, има још пуно тога где је потребан напредак - каже за “Блиц” Јована Ружић, директорка Центра за маме.

То су, првенствено, ствари које се тичу каријере. Од тога да жене данас не зарађују исто као мушкарци, преко наметнутих улога што се родитељства тиче, до тога да присуство жена у местима где се доносе одлуке је још на нивоу статистика.

- Готово свуда у свету жене за исте послове не примају исту плату као мушкарци. Још већи проблем је питање родитељства - од тога да се жене гледају кроз репродуктивно стање од неких 20-их па до касних 40-их, до тога да родитељство за жене често значи крај напретка у каријери. Ту је и послодавац који размишљајући да ли ће неку жену да постави на важан пројекат или да ли да јој да посао, често размишља у контексту ко ће чувати децу када буду болесна - сматра Ружић.

Томе у прилог иду и резултати са конференције “Удружене за знање”, одржане 26. новембра 2019. у Београду - свака пета испитаница у истраживању о положају жена у академској заједници, спроведеном 2017/18, суочила се са питањем “Планирате ли децу?” барем једном, а половина њих и више пута приликом разговора за посао у установама високог образовања.

Жене и две каријере - она плаћена, и она кућна

Просечан ожењени мушкарац (или у ванбрачној заједници), када је реч о помоћи у кућним обавезама, има своје приоритете: воли да зна где иду паре из кућног буџета, пристаје да замени сијалицу и да организује породично окупљање, показало је истраживање “Блица” спроведено у 10 градова у Србији 2018.

За остале обавезе ствари иду мало теже. Када су обавезе око деце у питању, тек сваки други биће од помоћи жени са којом живи, остали или се “у то не мешају” или помажу занемарљиво мало. Просечан мушкарац не прилази шпорету осим ако на њему није јело, покаткад оде у продавницу и набави намирнице и остале потрештине за кућу.

Оно што апсолутно презире су обавезе које се тичу одржавања хигијене у кући: сваки трећи мушкарац никад се није прихватио усисавања и брисања прашине по дому коју дели са женом. Генерално гледано, жене које су учествовале у нашој анкети оцениле су да скоро две трећине супружника или ванбрачних партнера мало, занемарљиво или нимало не помажу у кући.

- У подели послова у кући на мушке и женске - тај део је елемент организације функционисања породице. Каква је организација породичног живота, таква је и подела послова у њој. У нашем традиционално опредељеном друштву послови унутар куће више припадају женама, а они који су оријентисани на спољашње активности припадају мушкарцима - сматра др Томић.

Но, иако је то договор сваке породице, Јована Ружић сматра да постоји већи проблем - очекивање да ће жена све сама да уради.

- Жене заправо данас имају две каријере - једну која је плаћена, то је тих осам сати на послу, а онда других шест, седам, када се врате кући. Тако да сада долазимо у једну фазу друштва где се од породице очекује јако пуно, а од жене највише. Јер, више није ок да дете иде само на један спорт, него мора да има гомилу ваннаставних активности - објашњава Ружић.

Сиве и црне зоне

Удружење Центар за маме већ осам година има бесплатно саветовалиште на чију адресу им стижу жалбе мама које не успевају да остваре своја радна права, а тичу се материнства.

- То су жене које добијају отказе када остану у другом стању, које се враћају на мање плате и ниже позиције од оних на којима су биле пре него што су остале трудне. То су жене које раде у полусивим, полуцрним облицима рада које, када дођу до материнства, немају законског основа да остваре своја права јер нису биле пријављене или су биле пријављене за део плате - каже Ружић.

Решење

На питање како регулисати право на живот у заједници, социјални психолог Весна Томић истиче да одговор лежи у рестриктивним мерама - кажњавању починилаца и адекватном раду правосудних органа.

- Сексуално узнемиравање жена, најчешће на радном месту, потребно је регулисати одговарајућим интерним и екстерним мерама. Освестити жене да не ћуте, већ да говоре о проблемима мобинга. Сексуално узнемиравање је један од елемената мобинга на раду (психолошког малтретирања). Као такав је директан стресор са штетним последицама по психофизичко здравље угрожаване особе. Истакла бих да и једном пристојном социјалном амбијенту који подразумева поштовање принципа грађанске провинијенције, од чега смо прилично удаљени, усвајање нових вредности прихватљиво је уз поштовање система традиционалних вредности за одређену средину као једине путеве да се стигне до равноправног вредновања улога које мушки и женски пол имају у заједници - закључује Томић.

Не ради 20,2 одсто жена

Према истраживању “Култура рађања и партнерски живот у Србији” које је, уз подршку Центра за маме, урадио Институт за социолошка истраживања Филозофског факултета, више од 60 одсто запослених жена у Србији прима плате које су мање од републичког просека. Тачније, њих 14,7 одсто зарађује мање од 150 евра месечно, 46,9 одсто има плату од 150 до 300 евра, 29,1 одсто између 300 и 500 евра, 5,9 одсто од 500-700 евра и свега 3,4 одсто преко 700 евра.

Ништа боље бројке нису ни оне које се односе на запослење - 20,2 одсто жена је незапослено, 6,4 одсто су домаћице, 5,4 одсто обавља послове на црно, 3,2 одсто њих има хонорарне послове, док 11,9 одсто ради на одређено време. Стално запослених има тек 49,5 одсто, али стално

запослене код куће су готове све - жене и даље обављају већину послова у кући, те су тако оне те које примарно кувају, перу веш, брину о деци и о старијим члановима породице.

Мање плаћење, теже напредују, сексизам, мизогинија...

Подаци са конференције „Удружене за знање“, одржане 26. новембра 2019. у Београду:

- Жене у Србији зарађују мање од мушкараца и теже напредују
- Жене у Србији зарађују у просеку 12 одсто мање од мушкараца иако имају исти ниво знања, образовања и једнако радно искуство
- Чак 77.000 жена у Србији не тражи посао због бриге о члану породице
- Медијске садржаје о женама често карактеришу сексизам и мизогинија
- Жене се ређе налазе на руководећим позицијама у комерцијалним, или већим научним пројектима финансираним из фондова Европске уније
- Жене су тек у свакој четвртој вести у медијима
- Услед родитељског одсуства, жене се чешће срећу са проблемом успореног развоја каријере
- Младим академским радницама је потребно више времена да остваре услов за више звање, услед институционалних баријера као и академске културе која протезира мушкарце
- Свака пета испитаница у истраживању о положају жена у академској заједници, спроведеном 2017/18. године, суочила се са питањем “Планирате ли децу?” барем једном, а половина њих и више пута приликом разговора за посао у установама високог образовања. Овим питањем жене су биле приморане да на почетку своје каријере одлуче између рада и родитељства, јер је позитиван одговор о рађању често одлучивао у корист неке друге кандидаткиње која није дала позитиван одговор на питање да ли у наредних пар година планира да роди

Жене у политици

- У посланичким клупама Народне скупштине Републике Србије жена има тек нешто више од законског минимума (37,2%) - у актуелном сазиву српски парламент чине 93 посланице и 157 посланика
- Србија се након избора из 2016. од 190 рангираних земаља по броју посланица у парламенту налази на високом 27. месту
- Жене су тренутно на челу три од 15 посланичких група, а од укупно 21 министарства, само четири воде жене
- Србија има вредности које су изнад просека ЕУ-28 у поддоменима политичке моћи. Међутим, иако Индекс бележи бољитак, жене су готово невидљиве у органима извршне власти на локалном нивоу
- Чињеница је да су жене председнице у само 12 општина и градова у Србији, а у 23 општине нема ниједне жене у општинском или градском већу. У чак 55 општина или градова (33%), број одборница је испод законског минимума.
- Број посланичких места које припадају женама расте са сваким изборним циклусом. Примера ради, проценат жена у Скупштини Републике Србије порастао са 1,6% жена изабраних 1990. године на 21,6% након избора 2008. године. Даље, након измене изборних закона 2011. године када је женама загарантована трећина посланичких места, и избора одржаних 2012, број народних посланица повећао се на 32,4% као директна последица тих измена
- Упркос томе, Индекс родне равноправности за Републику Србију указује на унапређење родне равноправности од 2014. до 2016. године, с обзиром на то да је вредност индекса у том периоду порасла за 3,4 поена
- У Србији је од 2017. године на челу Владе први пут жена, док је жена и на позицији председнице парламента

- Према последњем извештају Светског економског форума о стању у родној равноправности, Србија се налази на 40. месту од 144 земље у свету

Розе је била боја за дечаке

У 1918. години розе је била боја за дечаке, док је за девојчице била резервисана плава. Тадашње друштво сматрало је да је розе, која је била јача и одређенија, била погоднија боја за дечаке, док је плава, као нежна боја, боље пристајала девојчицама.

Међутим, од почетка двадесетих година, као резултат борбе за женска права, розе боја је приписана девојчицама.

ГРАЂАНИ БиХ НА МУКАМА ЦЕНЕ ОСНОВНИХ ЖИВОТНИХ НАМИРНИЦА ИДУ ГОРЕ, а новчаници СВЕ ТАЊИ

Извор: [Аваз](#)

Ново поскупљење намирница, нови ударац на џепове грађана БиХ.

Према последњим подацима Савеза самосталних синдиката БиХ, потрошачка корпа за прошли месец износила је 2.053 КМ и за 88 КМ је скупља од јануарске. Истовремено, просечна плата у 2019. износила је 921 КМ.

Ни прошли месец није се ништа променило. Опет две просечне плате не могу покрити потрошачку корпу

Оно на шта грађани највише дају новац је поскупело, па су тако, према подацима Агенције за статистику БиХ, порасле цене хлеба, меса, сухомеснатих производа, воћа и поврћа, док трговци додају да не мирују ни цене шећера, уља и брашна.

Према подацима овог завода, у јануару ове године у односу на исти месец лани, килограм полубелог хлеба поскупео је за 10,6 одсто, паприке за 17,6, краставаца за 21,8, а банана за 24,4 одсто.

Марин Баго из Удружења потрошача „Фортуна“ Мостар наводи да је поскупљење прехранбених намирница превелик удар за потрошаче.

– Скоро једна просечна плата одваја се за храну, док је тај проценат у много развијеним земљама знатно мањи. Ако само један члан у породици ради, то значи да породица има само за храну. Артикали поскупљују помало, што је на нивоу године 200 КМ по потрошачкој корпи, а просечна плата скоро да мирује – наводи Баго, пише [Аваз](#).

Слаби куповна моћ

Економски аналитичар Дуљко Хасић истиче да без оправдања енормно расту цене прехранбених производа.

– Доста прехранбених производа БиХ увози, њихова цена у иностранству је непромењена, а разлике које узимају трговци у БиХ су високе. Тиме се куповна моћ смањује. Омбудсмани за заштиту потрошача морају реаговати на поскупљења – закључује Хасић.

Грађани се задужују

Да би сустигли месечне трошкове, грађани се морају задуживати. Најновија истраживања потврђују да је скоро 75 одсто грађана у ситуацији да посуђује новац, односно да је за већину додатни удар на буџет изненадни трошак већи од 50 КМ.